

ת"פ 55031/07 - מדינת ישראל נגד יוסף בלאן

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני: כב' השופט אריה רומנו

ת"פ 55031-07-14
15 אפריל 2015

בעビין: מדינת ישראל
המאשימה: נ ג ז
הנאשם: יוסף בלאן

ב"כ המאשימה:עו"ד מורה בינה (פרקיליטות מחוז ירושלים - פלילי)

ב"כ הנאשם:עו"ד מוסטפא יחיא

הכרעת דין

כללי

1. כתוב האישום שהוגש בתיק זה נגד הנאשם כולל שני אישומים. באישום הראשון מואשם הנאשם בעבירה של פריצה לרכב בכונה לגנוב וכן בעבירה של שוד. באישום השני מואשם הנאשם בעבירה של פריצה לרכב בכונה לגנוב. הנאשם מודה בעבודות המיוחסות לו באישום השני והוא מסכים שיש להרשיע אותו בעבירה המיוחסת לו באישום זה. באשר לאישום הראשון - הנאשם מודה בחלק מהעובדות המיוחסות לו באישום זה, וביחס לחלק אחר הוא כופר. כפי שיטבר להלן, המחלוקת הקיימת בין הצדדים ביחס לאישום הראשון היא כפולה: עובדתית ומשפטית.

2. ואלה העבודות המיוחסות לנאשם באישום הראשון:

ביום 23.3.14 בשעה 02:00 או בסמוך לכך, החנה המתлонן רכב מסווג פורד קונקט, שבבעלות أبيו, ברחוב הרכבת בירושלים. בשעה 04:00, או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לרכב, ניפץ את השמשות האחוריות ואת שמשת דלת תא המטען הימנית של הרכב, במטרה לגנוב ממנו. הנאשם גנב מtruck הרכב מכשיר טלפון נייד וכן כל עבודה רבים, וביניהם מכשיר מדידה "נגר"; מכשיר "לובסטר"; פטישון של חברת "bosch"; שני מכשירי "רב מודד" של חברת "אויקי"; קטטרים לחיתוך כבילים; פלאירים; שתי מברגות של חברת "ניקיטה"; שני פטישונים של

חברת "ניקיטה"; וכן דיסק נטען של חברת "ניקיטה". את כלី העובדה, כך נטען בכתב האישום, החביא הנאשם בשיחסים במקום הנמצא בסמוך לרכב, בעת שהיה הולך ושב ממנו.

בכתב האישום נטען, כי בסמוך לכך המתלוון שברכב, הבחן בנאשם כשהוא שוען אל תוך הרכב, ושאלamusיו. הנאשם בתגובה זרק ציוד שהחזיק בידו ונתן למתלוון אגרוף לחזה. המתלוון השיב אגרוף לנאשם ולהנה נפל על חלקו הקדמי של הרכב. הנאשם התרומם ונתן למתלוון בעיטה באשכים, וכתוואה מבעיטה זו המתלוון נפל על גבו ופגע בחומה אשר הייתה במקום.

במהרשך, המתלוון קם ודלק אחר הנאשם. כאשר הנאשם והמתלוון הגיעו לסמטה חשוכה שלפ' הנאשם סכין, פנה לאחור אל המתלוון ואימץ עליו תוך שהוא אמר: "אל תתעסק איתוי, יש לי סכין", והתקדם לכיוונו של המתלוון. המתלוון נסוג אחורה והנאים נמלט ממקום. בכך הסתיים האירוע.

3. הנאשם איינו כופר בכך שהוא פרץ למכוון המדוברת וגבנ' מתוכה ורכוש השיר לבליה. המחלוקת העובדתית הקיימת בין הצדדים ביחס לאישום זה מתמקדת בשני עניינים: העניין הראשוני והעיקרי הוא, שהנאשם מכחיש כי הוא תקף את המתלוון, שלפ' לעברו סכין ואימץ עליו. העניין השני והמשני הוא, שהנאשם אינו מודה כי הוא גנב את כל הרכוש הנטען בכתב האישום. לטענותו, הוא גנב רק מכשיר טלפון נייד ושני כליל עובודה (مبرגה ומזוודה שהיה בה מקדחה או פיבר קטן).

באשר למחולקת המשפטית, טענת הנאשם שהוא, גם אם בית המשפט יאמץ את הגרסה העובדתית לה טענתה המאשימה ויקבע כי הנאשם הפעיל אלימות כלפי המתלוון, עדין אין מקום להרשיע אותו בעבירה של שוד, שכן לא התמלאו יסודותיה של עבירה זו, כפי שעוז יפורט להלן.

המחלוקה העובדתית

4. הראיות העיקריות לעניין מרכיב האלים המזוהים לנאים הן עדותם של המתלוון בלבד, ועודות הנאשם מאידן. שתי העדויות נשמעו בזה אחר זו בישיבה שהתקיימה ביום 2.2.15.

זו תמצית גרסת המתלוון:

במועד האירוע היה המתלוון כבן 22, חייל בשירות חובה ביחידת קרבית. לדבריו, הוא קיבל מהיחידה הצבאית שלו אישור לצאת לחופשה בת שבועיים על מנת שיוכל לעבוד, ובליל האירוע, שחל במווצאי שבת, לאחר שהוא עם חברים, הוא הגיע למקום האירוע על מנת לתלות באזרור מודעות שדרן יכולן לפנות אליו אנשים ולשכור את

שירותו לשם ביצוע עבודות ניקיון. לדבריו, הוא נסע במכוניתו של אביו, שהינה מכונית מסחרית, והגיע לרחוב הרכבת שם החנה את המכונית. בסמוך לשעה 04:00, לאחר שסימן לתלות את המודעות, הוא חזר למכונית, ומשהתקרב אליה הוא ראה אור ושמע רעשיהם הבוקעים מחלקה האחורי.

כשהמתلون התקירב למכונית, הוא הבחן באדם הנמצא בחלק האחורי שלה, כשהאדם זה מצוי מהמכונית מגירות המותקנות בה ומהמשמות לאחסן כל עבודה. אין חולק על כך שהוא אדם הוא הנאשם. לדברי המתلون, הוא והנאם הופתעו מאד מהמגש אליו נקלעו, והנאם הגיב למפגש בכך שזרק מידיו את המגירות והחל להכות את המתلون. לטענת המתلون, הוא הדף את הנאם ואולי אף היכה אותו ("החזירתי לו"), ואולם הוא עשה זאת מטעמים של הגנה עצמית. בהמשך, הנאם בעט באשכיו של המתلون, וכתוצאה לכך הוא נפל.

בשלב זה הנאם החל לבРОוח, ואז המתلون קם והחל לרודף אחריו הנאם, עד אשר המתلون הדקיק אותו בסמטה הנמצאת בסמוך, והשניים נעמדו האחד מול השני. לטענת המתلون, בשילב זה הנאם הוציא סכין ואמר לו משהו כגן: "אל תתעסק איתני יש לי סכין. אני אחיזר את מה שלקחתי". לטענת המתلون, לנוכח הוצאת הסכין הוא החליט שלא לסכן את עצמו, ולכן הוא נסוג ועזב את המקום.

בהמשך, המתلون התקשר למשטרת מקום וזו הגיעו למקום, שם נגבה מהמתلون גרסה ראשונית. בשעות הבוקר הגיע המתلون לתחנת המשטרה ונגבה מהנו הודה פורמלית. לטענת המתلون, הוא חש כאבים מהמכות אותן, לדבריו, ספג מהנאם, ואיימו הציעה לו לлечת לחדר מיון. לדברי המתلون, לנוכח העובדה שפניה לחדר מיון מחייבת תשלום של 750 ₪, סכום אשר לדבריו יהיה קשה לו ולהורו לשלם, הוא המתין עד לשעות אחר הצהרים ואז ניגש למרפאת "ביקור רפואי" שם נבדק על ידי רופא אשר נתן לו אישור ל"חופש מחלת", וכן נתן לו מרשם לרכישת כדורים משככי כאבים. לטענת המתلون, הוא רכש את התרופות עליהם המליץ הרופא. במהלך עדותו אמר המתلون, כי הוא מוכן להציג אישורים הן על הביקור במרפאת "ביקור רפואי", והן על רכישת התרופות. לאחר הדיון המתلون העביר לב"כ המאשימה תעודה רפואיית וזו העבירה אותה לבית המשפט ולסנגור (יצוין, כי עותק התעודה שהועבר לבית המשפט הינו באיכות צילום נמוכה).

במהלך החקירה הנגידת העלה הסנגור בפני המתلون את הטענה, כי יותר מתќבל על הדעת שהמתلون היה זה שהיכה את הנאם ראשון, וזאת לנוכח העובדה של המתلون על כך שהנאם גנב את רכשו של אביו. אלא שהמתلون דחה בתוקף טענה זו ועמד על טענתו כי הנאם היה זה שתקף אותו ראשון, והוא רק "החזיר" לו מטעמים של הגנה עצמית.

5. כאמור, הנאם אינו כופר בכך שהוא פרץ למכונית וганב מתוכה מכשיר טלפון נייד וכלי עבודה. לדבריו, עוד לפני שהמתلون הגיע למקום הוא החביא את כל העבודה שגנב בסמוך למכונית, והוא שב ואסף את הרכוש הגנוב בהמשך היום. באשרטלפון - הנאם מודה כי לאחר שנטל אותו מתוך המכונית, הוא שם אותו על גופו, והטלפון נשאר ברשותו במהלך כל היום, וגם לאחריו.

6. עיקר טענתו של הנאשם לעניין המחלוקת העובדתית היא, שהוא כלל לא תקף את המתلون. לטענתה הנאשם, המתلون נתן לו בעיטה בחזה וכתוואה מכח הוא נפל, ולאחר מכן הוא קם והחל לברות. לדברי הנאשם, בעבר זמן הוא התעיף מהריצה ולכון המתلون הצליח להדביק אותו. הנאשם מכחיש בטענה את הטענה כי החזק סcin ואימס באמצעותה על המתلون. לדברי הנאשם, הוא אמר למתلون משהו כגון: "בחור, תירגע, אין עלי' שום דבר, לא לך חתוי שום דבר, כל הדברים על יד האוטו, רק תיתן לי ליכת, תעשה לי טוביה". לטענתו הנאשם, לנוכח דבריו אלה, המתلون החליט לעזוב את המקום, בין משומ שהבין כי הנאשם אינו מחייב ברכוש השיר למתلون, ובין משומ שהמתلون ריחם על הנאשם ונעתר לבקשתו כי יניח לו ויתן לו ליכת.

7. המאשימה טענת כי יש להעדיף את גרסת המתلون, היהת ואין לו שום אינטראס להעליל על הנאשם עלילת שווה ולא תצמץ לו שום תועלת מהוספת מרכיב של אלימות לעבירות הרכוש שנעבירה. לעומת זאת, כך טענת המאשימה, לנאים יש אינטראס ברור להכחיש את העובדה שהוא נקט באלימות במהלך האירוע, וזאת בשל המשמעות המחרמיה מבחינתו, של מרכיב האלימות - האשמהו והרשעתו בעבירה של שוד לעומת עונת גנבה.

8. מאידך טוען הסגנור, כי יש להעדיף את גרסת הנאשם בשל מספר טעמים: ראשית, לטענת הסגנור, תגובה ספונטאנית של אדם המוצא לפטע כי מאן דהו גזל את רכשו היא לתקוף את אותו אדם בחמת זעם, ועל כן יש לצפות שכך נהג גם המתلون, במיוחד על רקע העובדה שהוא צער המשרת כח'יל ביחסו קרבית. שנייה, לטענת הסגנור, במסגרת חקירתו במשטרת החקלאות הנאים "לנקות שלוחן" והוא הודה בשורה של עבירות רכוש שככל לא הוחש בהן. לטענת הסגנור, על רקע עובדה זו יש לתת אמון בעובדה שבצד הוודאות הנאים בכך שהתרפרץ למכונית וונגבי ממנה, כמו גם הצד הוודאות בעבירות נוספת, הוא מכחיש את היבטים האלימים המיוחסים לו בקשר לאירוע זה. ושלישית, הסגנור מבקש לתת משקל לדברי הנאשם שמצד אחד הודה בכך שיש לו עבר פלילי, בין היתר בעבירות רכוש, ומצד שניטען כי הוא אינו אדם אלים ואין לו הרשעות בעבירות אלימות.

9. הגעתו לכל מסקנה שיש לתת אמון בגרסהו של המתلون ויש לאמץها. בראש ובראשונה משומ הרושם החיובי שעודות זו הותירה, במיוחד על רקע חקירה נגדית מקיפה ויסודית שנערכה לו. המתلون מסר את גרסתו בדבר מעשי אלימות שבוצעו כלפי כבר בסמור לאחר האירוע, וזאת מבלי שהוספת רכיב של אלימות יכולה להביא לו תועלת בדרך כלשהי. בהקשר זה יצוין, כי לדברי המתلون, הרכוש שנגנబ לא היה מבוטח. אכן, אפשר שתגובתו הספונטאנית של אדם הרואה מאן דהו שగוזל ממנו את רכשו היא להכות אותו. ואולם באותה מידה - ואולי במידה גדולה יותר - תגובתו הספונטאנית של מי שמעשה הגנבה שלו הופרע בעיצומו, היא לנסות למלט את עצמו מהמקום ולהיעלם, במיוחד כאשר הוא ניצב מול אדם צער העשויל לכוד אותו.

10. לדברי הנאשם, לאחר שהמתلون הבדיקה אותו הוא החקלאות להרפות ממנו משומ שריחם עליו, או לנוכח דבריו כי לא לקח מהמקום דבר. אכן, הסבר זה אינו בלתי אפשרי, ואולם הגעתו לכל מסקנה שיש

לקבל את טענת המתلون כי הוא החליט לסתור מהמקום משום שהנאשם שלפ' לעברו סcin ואיים עליו, והמתلون לא רצה להעמיד בסכנה את חייו. וכך אמר המתلون בעניין זה בעדותו:

"התחלתי לרדוף אחריו אחורי מאה-מאותים מטר גם הצלחתי לצמצם אליו ובאתה לתפוס אותו, בדיק ששבאתה לתפוס אותו הוא הסתווב אליו, שלף אליו סcin ואמר לי אל תתעסק איתני יש לי סcin. אמרתי לו לא אכפת לי אני רוצה את הצד שגנבת? הוא אמר אני אחיזר, אני אחיזר, התקרב אליו עוד יותר להראות לי שהוא רציני, אז באותו רגע אני כבר אמרתי עד כאן, אני מוכן להיאבק בגבב, מוכן לרדוף אחורי אבל אני לא רוצה למות, פשוט נתתי לך לлечת..." (עמוד 11 לפירוטוקול).

11. כאמור, הנאשם טוען כי לא היכה את המתلون כלל, אפילו לא בתגובה לכך שהמתلون היכה אותו; אלא שבעניין זה אני מקבל את דברי המתلون שהעיר כי חש כאבים עדים מהמקות שהנאשם היכה אותו; כי נשקלה האפשרות לлечת לחדר מيون; ובוסףו של דבר הוא הילך לרופאת "ביקור רפואי", נבדק על ידי רופא, וקנה כדורים. הטענה כי עשה זאת כדי לקבל "גימלים" מהצבא ולא לשוב לחידתו למחרת היום, אינה מסתברת. בעניין זה יזכיר, כי המתلون הסביר, ממשיכם לפי תומו, כי הוא לא הילך לחדר מيون למחרת היום, וכיו, בשל העלות הכספייה של פניה לקיבלה שירות רפואי זה. הדברים נאמרו בצורה ספונטנית, ללא תכנון מוקדם, וקשה להעלות על הדעת שם הומצאו במסגרת עלייה שהמתلون העיליל על הנאשם. הוא הדיין לגבי התעודה הרפואיית. המתلون לא מסר אותה למשטרה בשלב החקירה, והוא גם לא הביא אותה עימו לבית המשפט בעת שהעיר. השאלה אם יוכל לתרומות את טענותו כי פנה לקבל טיפול רפואי במסמך כלשהו עלתה במהלך עדותו, והמתلون השיב על כך מיד בחוב, ובהמשך העביר תעודה רפואי לב"כ המשימה. העולה מן האמור הוא, שיש לקבל את טענת המתلون כי ספג מכות מהנאשם, דבר העומד בסתרה לטענת הנאשם שככל לא תקף את המתلون, אפילו לא בתגובה לתקיפת המתلون אותו, או מתוך הגנה עצמית.

12. הנאשם טען כי אינו אדם אלים וכי מעשי האלים המוחסמים לו אינם מאפייניהם אותו. אלא שסביר אני כי מעשי האלים המוחסמים לנאים אינם מעמידים בהכרח על כך שהוא אדם אלים מטבעו. אין מדובר באדם שמלכתחילה התכוון לבצע שוד אלים. מדובר באדם שהתקoon לבצע עבירות רכוש "נקיה", אלא שחיל שיבוש בתוכנית בך שהמתلون הגיע והפריע לנאים להשלים את מלאכתו. מעשי האלים המוחסמים לנאים הם במסגרת "הסתבכות" של עבירות רכוש "נקיה", ולא מעשים מתוכננים מראש, ואףלו לא מעשים הצפויים מראש. מכאן, שהמעשים אינם סותרים את דמותו של הנאשם, כפי שנטען על ידו.

13. סיכומה של נקודה זו: החלטתי לקבל את גרסת המתلون באשר לאופן בו התרחשו הדברים, הן ככל שמדובר בתקיפה שהתרחשה ליד המכונית, והן ככל שמדובר בהחזקת הסcin ובאיומים שהתרחשו בסמטה.

.14. הנאשם טוען כי עד לרגע בו הופרע על ידי המתלון הוא הספיק לגנוב רק את מכשיר הטלפון הנני' ושני כלי עבודה, אך לא את כל הכלים המופיעים ברשימה המפורטת בכתב האישום. בעדותו אמר:

"תשמעי אני נכנסתי, גנבתי, הודיעתי במקורה, מה זה חשוב אם
גנבתי מאה שקל או שלוש מאות שקל? מה שלקחת אני אמרתי
למשטרה. לא לקחת יותר מזה, התכוונתי לקחת יותר מזה,
התכוונתי לקחת כמה שאני יכול אבל קרה מה שקרה.
.....

אני אומר שהתכוונתי לקחת את כל מה שהיה באותו אבל לא
הצלהתי, מה שהוציאתי מהאותו זה שני הדברים האלה והבן אדם
הגיע ושם זה נגמר" (עמוד 64).

.15. גם בעניין זה אני רואה לקבל את דברי המתלון, וזאת לא רק מטעם שעמדתו הותירה רושם חיובי, אלא גם מטעם שלדבריו הצד שגנבה לא היה מבוטח, ולכן לא היה למTELון ולאיבו מטעם "לנפח" את היקף
הגניבה. יצוין, כי בדומה לעניין התעודה הרפואית, לאחר שימושו המצא המתלון לב"כ מASHIMA
קבלות על ציוד שאיבו רכש לצורכי עבודתו במקום הצד שגנבה. לסוגו יש השגות על פרטיים כאלה
ואחרים, ואולם, כאמור, בעניין זה אני מחליט לקבל את דברי המתלון. לא לモותר לציין, כי הנאשם
ו Sangro מסכימים, כי לשאלת היקף הצד אין משמעות ביחס לסוג העבירה בה יש להרשיע את הנאשם,
ומוסכם עליהם שלגביהם עניין זה אחת היא אם הנאשם גנב את כל רשימת כל העבודה המופיעה בכתב
האישום, או רק את חלקה.

.16. ניתן אפסם פרק זה ולומר, כי עליה בידי רשימת המאשימה להוכיח, במידה הנדרשת, את כל
העובדות להן היא טוענת בכתב האישום.

המחלוקה המשפטית

.17. לטענת ב"כ הנאשם, גם אם בית המשפט יקבל את הגרסה העובדתית לה טענת המאשימה ולפיה
הנאשם תקף את המתלון (בสมור למכונית) ואיים עליו באמצעות סכין (בسمטה), עדין אין להרשיע
אותו בעבירות שוד. הטעם לכך הוא, שמנסיבות העניין עולה כי האלים (אותה כאמור מחייבת הנאשם)
הופעלה על מנת לאפשר לנאשם להימלט מהמקום, ולא כדי לאפשר את ביצוע עבירת הגניבה או את
השלמתה. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם התכוון לפזר למכונית ולגנוב רכוש שהוא מצוי בה, במידעה

שבעליה לא נמצא במקומם ולכן לא יהיה כל צורך להטענת איתו לשם ביצוע הגניבה. לטענת הסגנו, כאשר המתלון הגיע למקום בעיצומו של מעשה הגניבה, הנאשם הופטע מכך מאד והחליט "לוותר" על ביצוע העבירה והשלמתה, וכל עניינו היה לברוח מהמקום ולא להיתפס על ידי המתלון. לטענת ב"כ הנאשם, אם אכן הופעלה אלימות על ידי הנאשם, בין בשלב הראשון (תקיפה) ובין בשלב השני (איום בסיכון), הרי שאלימות זו נועדה לאפשר את הימלטו של הנאשם ולא כדי לאפשר את ביצוע העבירה.

18. ב"כ הנאשם מסכים לכך שהנאשם נשא על גופו את מכשיר הטלפון שהספיק לגונב מהמכונית לפני שהמתלון הגיעו, וכי בהמשך אותו יום הנאשם חזר למקום ונטל את הרכוש שגונב קודם לכן מהמכונית והסתיר בין השיחים. אלא שלטענת הסגנו, עיקר עניינו של הנאשם בנוגע למשעים המיוחסים לו היה בחילוץ עצמו מפני הסיכון שנשקף לו מהתפיסה, ולא בהשלמת מעשה הגניבה. לטענת ב"כ הנאשם, חלק ניכר מהפסיקה הקיימת בעבירות שוד דינה במרקם בהם החפש שגונב היה מצוי על גופו של בעליו, או בסמוך לו, והאלימות הופעלה בזיקה לחפש זה, ואולם לא כך בעינינו. זאת משום שהרכוש שגונב היה מצוי במכונית ולא על גופו של המתלון, והאלימות לא הופעלה בזיקה לחפש, אלא מתוך רצון להימלט.

19. המאשימה שותפה לדעת הסגנו ולפיה, על פי החוק והפסיקה עבירה שוד מחיבת קיומו של קשר סיבתי בין האלימות לבין החפש שגונב. מכאן, שבאופן עקרוני המאשימה מסכימה לכך, שאם הנאשם הפעיל אלימות כדי להימלט - ורק כדי להימלט - אין להרשיע אותו בעבירה שוד. אלא שהמאשימה אינה מקבלת את טענת הנאשם כי הוא הפעיל אלימות כדי להימלט. לטענת המאשימה, הנאשם הפעיל אלימות כלפי המתלון הן כדי לאפשר את השלמת גנבת מכשיר הטלפון שהיא על גופו של הנאשם, והן כדי לאפשר לנאשם להגיע בהמשך היום למקום האירוע וליטול את כל העבודה שהטמין בין השיחים. וכן מסכמת המאשימה את עדמתה בהודעה שהגישה: "המאשימה טוענת כי הנאשם ביצע ואיים לבצע מעשה אלימות בתכוון לאחר הגניבה - על מנת להשיג את הפלפון וכי העבודה אותן הטענה או לעכברם עצמם או כדי למנוע התנדבותם לגניבותם ובכדי להתגבר על התנדבותם של המתלון... המאשימה טוענת כי אין גם לקבל את טענת הנאשם לפיה "שכח" כי הוא נושא את מכשיר הטלפון הניד שבבעלותו של המתלון. ובנוספ' הרי שהנאשם גנב מן הרכב את הצד החשמלי כمفורת בכתב האישום".

20. העולה מן האמור הוא, שהמחלוקה המשפטית הקיימת בין הצדדים אינה בקשר להגדרת רכיבי עבירה השוד כפי שמופיעים בחוק, אלא בדבר אופן יישומו של החוק על נסיבות המקרה שלפנינו.

21. סעיף 402(א) לחוק העונשין, תש"ל"ז-1977 קובע כדלהלן:

"הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוון לפני או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגונב או לעכברו בעצמו או כדי למנוע התנדבותם לגניבות הדבר או להתגבר עליו, הרי זה שוד..."

ויצא מכאן, שנדרש קיומו של קשר סיבתי בין האליםות לבין החפש שגנגב. האליםות צריכה להיות מופעלת מתוך מטרה לאפשר את ביצוע הגנבה, והיא צריכה להיות מכוונת להשגת היעדים הקבועים בחוק, היינו "להציג את הדבר הנגניב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה".

22. אכן, היא זה מעט מלאכותי לנסוט ולשער מה עבר במחשבתו של הנאשם באותו שבריריו שנייה בהן הוא נתקל לפטע במתלון. ואולם אני סבור, כי על יסוד הראיות ותמונה הדברים כפי שהובאה לפני בית המשפט ניתן לקבוע, כי הסיבה היחידה, או לפחות הפחות הסיבה העיקרית לאליםות שהופעלה על ידי הנאשם כלפי המתלון בשני השלבים של האירוע, נועדה לאפשר לו להימלט מהמקום, ולא לאפשר לו להשלים את מעשה הגנבה.

23. אינדיקציה אחת לכך היא, שדומה כי אין חולק על כך שמלכתחילה הנאשם התקoon לבצע עבירה רכוש "נקיה" - היינו לפרוץ לתוך מכונית ולגנוב את הציד שמצוי בתוכה - מבל' שבזירת האירוע יהיו נוכחים בני אדם, ובוואדי מבל' שבזירת האירוע יהיה נוכח הבעלים של המכונית והרכוש. אין מדובר, אם כן, במצב בו הרכוש אותו מבקש המבצע לגנוב נמצא על גופו של בעליו או בסמוך לו, והמבצע מבקש לגנוב את הרכוש מבually תוך שימוש באליםות גליה ומפורשת - כגון כאשר האליםות מופעלת על מנת להתגבר על התנוגדות של בעל הרכוש - או כאשר מדובר באליםות שאינה גליה ומפורשת - כגון במצב חטיפה זריזה. במקרה שלפנינו, לא היה איש במכונית בה היה מצוי הרכוש אותו ביקש הנאשם לגנוב, ולנוכח השעה המאוחרת, גם לא היה צפוי שהיא מאן דהו במכונית או בסביבתה.

24. אך מובן שאין בוחנים את מעשי של מבצע העבירה על פי התוכנית שהייתה לו, אלא על פי המעשים שעשה, גם אם מעשים אלה חרגו מהתוכנית המקורי. מכאן, שהעובדה שהנתנו התקoon לבצע עבירה רכוש "נקיה" אינה שוללת את האפשרות שבשל "הסתבכות" בלתי מתוכננת ובלתי צפואה, הוא נקט באליםות והדברים הגיעו לכדי עבירה שוד. אלא שעל מנת שתתגבעש עבירות שוד נדרש, כאמור, קשר סיבתי, מניע וכוננה. כשם שהמאשימה אינה חולקת על כך שגם הנאשם הפעיל את האליםות אך ורק כדי להימלט לא ניתן יהיה להרשותו בעבירה של שוד, אך גם הסגנור אינו חולק על כך שגם הנאשם הפעיל את האליםות כדי להשאיר אצלו את הטלפון הנייד, או כדי להגיע מאוחר יותר וליטול את כל העבודה שהטמין בין השיחים, יש מקום להרשותו אותו בעבירה שוד. המחלוקת בין הצדדים קיימת, אם כן, בשאלת עובדתית והיא, מה הייתה המטרה אשר לשמה הפעיל הנאשם אלומות.

25. פרט לעובדה שמלכתחילה לא הייתה בכוונתו או בוגדר ציפיותו של הנאשם להתעמת עם מאן דהו, הרי שניתן למצוא אינדיקציה נוספת למטרה אשר לשמה הוא הפעיל את האליםות, גם מתגבורתו הספונטאנית של הנאשם. צצור, כאשר הנאשם ראה את המתלון הוא זרק לארץ את המגירות שהחזיק בידו בסמוך לאחר שהוציאן מהמכונית. מכאן, שהנתנו החלט "לOOTר" על השלמת המעשה, לפחות ביחס למגירות שהחזיק, והוא זרק אותן ונפטר מהן. אילו היה "מתעקש" להשאיר ברשותו את המגירות, כמו גם את החפצים האחרים שכבר הספיק להוציא מהמכונית ואת אלו שנותרו עדין במכונית, הוא יכול

היה, למשל, להוציא את הסיכון כבר בשלב זה ולאיים על המתלוון לבול יפריע לו להשלים את מעשיו. ואולם הוא לא עשה זאת, אלא זרך את המגירות. לאחר העימות הפיזי שהוא לו עם המתלוון בסמוך למכונית, הוא ברוח, ואלמלא המתלוון רדף אחריו והדיביך אותו בסמטה, לא הייתה כל אלימות נוספת.

.26. אכן, הנאשם החזיק על גופו את מכשיר הטלפון הנידי שכבר הפסיק לגנוב, והוא חזר בהמשך היום על מנת ללקחת את הרכוש שהסתיר בסמוך לשיחים. באשר למכשיר הטלפון - ב"כ הנאשם טוען כי הנאשם "שכח" שהטלפון נמצא בראשו. ספק בעניין אם מדובר ב"שכח", ואולם בהחלטתו ניתן לשער שעובדת קיומו של הטלפון לא הייתה במחשבתו של הנאשם בעית שהופעתה מהגעהו של המתלוון, ולא זו הייתה מטרת תקיפתו את המתלוון. ובאשר לרכוש שהוסתר בשיחים - על פני הדברים נראה, שה הנאשם לא יכול היה לדעת שלא יעלה בידיו של המתלוון לאתר את הרכוש אותו הסתיר, ולקחת אותו אליו בחזרה.

.27. כאמור, קשה לשחזר מה בדיקות עבר במחשבתו של הנאשם ברגע שהגיע המתלוון. ואולם דומני כי ניתן לשער שהמחשבה היחידה, או לפחות הימינית והדומיננטית שלו הייתה לבסוף, וזה הייתה המטרה שלשמה הפעיל אלימות. אין להוציא מכלל אפשרות שהה甯ט חשב באופן כלשהו על השלמת הגניבה. ואולם גם אם מחשבה כזו הייתה קיימת אצלו, וספק אם הייתה קיימת, ניתן לשער כי לא זו הייתה המחשבה הדומיננטית, אלא מחשבה שולית, פחותה בהרבה מהמחשבה העיקרית.

.28. לנוכח כל האמור, הגעתו לכל מסקנה שאין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של שוד, ולכן אני מחייב לזכות אותו מעבירה זו.

.29. במהלך הסיכומים הודיע ב"כ הנאשם, כי במידה ובית המשפט יקבל את עמדתו בשאלת המשפטית, מוסכם עליו שבית המשפט יעשה שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפללי [נוסח חדש], התשמ"ב-1984, שעניינו "הרשות בעבירה על פי עובדות שלא נטוינו בכתב האישום". ב"כ הנאשם סבור, כי העבירות החלופיות שניתן להרשיע בגיןן, הן עבירות של תקיפה סתם ואיומים.

.30. אני מחייב, אפוא, להרשיע את הנאשם בגין תקיפת המתלוון, בעבירה של תקיפה. בנוסף, בגין האירועים בסמטה, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של איומים ובעבירה של החזקת סיכון.

סוף דבר

.31. בהתאם להודאת הנאשם בעובדות הנוגעות בדבר המיויחסות לו באישום הראשון, וכן בהתאם להודאת הנאשם בכל העובדות המיויחסות לו באישום השני, אשר עניינו פריצה למכוונית שתנתנה בסמוך למכוונית של המתלוון, באופן דומה לזה בו בוצעה הפריצה למכוונית מושא האישום הראשון, אני מרשיע אותו בשתי עבירות של פריצה לרכב בכונה לגנוב, לפי סעיף 140 סיפה לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

מהטעמים אוטם פירטתי אני מזכה את הנאשם מעבירות השוד שיוחסה לו באישום הראשון, ותחת עבירה זו אני מרשים אותו בעבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין; החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ואיוםים לפי סעיף 192 לחוק האמור.

ניתנה היום, כ"ז ניסן
תשע"ה, 15 אפריל 2015,
במעמד הנוכחים.
אריה רומנוב, שופט